

ри съ голѣмъ трудъ. Петко бѣше заспалъ, и носенъ като една торба, толкозъ побъркваше движеніето на ржцѣтъ на баща си, щото послѣднѣйтъ неможѣше вече нито да държи нито да води конѣтъ.

— Чини ми ся чи сме *магюсаны*, казѣ Германъ като ся спре: защото тѣя коріи не сж доста голѣмы за да ся загуби челоуѣкъ въ тѣхъ, освѣнъ ако е пѣанъ, а има два часа почти отъ като ся въртимъ въ неіжъ безъ да можемъ да излѣземъ. Сивата е обзета отъ еднѣ само идеіж, то естъ, да ся върне въ кѣщи, и тя е, която мя мами. Ако искамы да ся върнемъ у дома, стига да іж оставимъ, тя сама ще ны заведе. Но кога то сме може бы само до двѣ крачки далечъ отъ мѣстото гдѣто ще спимъ, треба да сме луды за да ся върнемъ надиря та да направимъ напраздно толкозъ дългъ ижтъ. При всичко това, азъ пакъ не зная какво треба да стане. Не гледамъ нито небо нито земліж, и страхъ мя е да не бы това дѣте да придобіе трѣскж ако останемъ тука въ тѣзи проклѣтж ижглж, или да не ся смаже отъ нашѣтж тяжесть въ случай чи конѣтъ ся препъне та падне съ преднитѣ си крака.

— Не треба да упорствуваме повече, казва Марійка. Да слѣземъ, Германе; дайте ми менѣ дѣтето, азъ ще го нося добрѣ, и ще пазя много по-добрѣ отъ васъ да ся отвіе покривката та